

га въ този случай. Михаилъ го послушва на драго сърце, дава му едно отъ първѣтъ достойнства на имперіята и го испраща въ Ц-градъ. Императорътъ бѣше вече рѣшилъ да отиде самичккъ въ България за да употреби сичкытъ си силы срѣщу възстаналитъ. Той думаше, че ще бѣде срамъ за него, като не бѣше присѣдинилъ нищо на имперіята, да остави да са откъсне нѣкоя часть.

И тъй, щомъ Алузіянтъ са покори, той поведе войската си въ България, ако и да са безпокоеше отъ идропика. Рѣшенъ да не замини единъ случай толкозъ благопріятенъ да бій Българытъ, които бѣхж безъ глава, той нерачи никакъ да са повърне отъ своето предпріятіе. Щомъ влѣзе въ Българскытъ земми и Долянъ влѣте въ рѣцѣтъ му. Той го испрати най-напредъ въ Солунъ и, слѣдъ като проникж по-навѣтръ, распрѣснж нѣколко Българи, които бѣхж са сбрали и наговорили противъ него, и пріе уваженіята на първенцытъ въ страната (Македонія). Сетнѣ той улови Еммануила Иваца и съ Доляна ведно ги испрати тържественио въ Ц-градъ (1041). Туй може да са гледа като второ паданье на България, което также бѣше слѣдствие отъ несъгласія и раздоры помежду самытъ Българи. И тукъ буквально са испълватъ думытъ на Спасителя: *«Всяко царство раздѣлено противъ себе си, заустѣва, и всякъ градъ или домъ раздѣленъ противъ себе си, нѣма да устои»*. (Матѣей гл. 12, с. 25.)

Оттогазъ на сетнѣ, въ продълженіе на единъ вѣкъ и половина, Българытъ останахж подчинены на Византія. Въ пълната си покорность, тѣ на Императорытъ даже и много спомагахж срѣщу Латинцытъ и Сарацинытъ (Турцы), и, въ награда за тѣхната вѣрность, не веднѣжъ получавахж воля да избежжъ отъ народа си единъ краль, който щѣлъ да са припознай вассалъ на императора..... Но Бъл-